

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **A. o. s.**, zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvu pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2004, čj. 28158/01-32/O-713/01, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 Ca 90/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2005, č. j. 10 Ca 90/2004 - 46,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 2. 2004, čj. 28158/01 – 32/O-713/01, bylo ve smyslu § 59 odst. 2 spr. ř. [v celém textu míněn zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů; s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem – pozn. soudu] zamítnuto odvolání žalobce (dále též „stěžovatel“) a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru územního rozhodování (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 9. 2001, čj. 126972/01/OUR/DI/Š. Tímto rozhodnutím rozhodl správní orgán prvního stupně o povolení umístění stavby „S. t., 2. s. – 2 B „H. t. MO“ – úsek M. – M.“. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil jednak souladem napadeného rozhodnutí se schváleným územním plánem sídelního útvaru, dále pak tím, že územně technické požadavky a stavebně technické požadavky na výstavbu podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy na stavby a jejich umístění byly splněny již v územním rozhodnutí a jsou tak rovněž zabezpečeny požadavky zajišťující

zdravé a bezpečné životní prostředí. Správní orgán prvního stupně podle žalovaného rozhodl v souladu s kladnými stanovisky a jinými správními úkony dotčených orgánů státní správy, věc byla mj. kladně projednána na úseku hygienické ochrany zdraví, ochrany ovzduší a zpracována byla i hluková a exhalační studie. Zásah do Pražské památkové rezervace byl kladně projednán s orgány státní památkové péče a rozhodnutí o umístění stavby odpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí. Stran požadavku na posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona ČNR č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů rozvojových koncepcí a programů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 244/1992 Sb.“) žalovaný konstatoval, rovněž s odkazem na vyjádření odboru životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy, že tato stavební činnost posuzování vlivů na životní prostředí nepodléhá, tudíž tento proces není nutný. Podle § 37 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (s účinností od 1. 1. 2007 zrušen zákonem č. 183/2006, stavebním zákonem – pozn. soudu) totiž posouzení umístění stavby z hlediska péče o životní prostředí provádí v územním řízení stavební úřad zejména na základě získaných správních úkonů orgánů státní správy na úseku ochrany životního prostředí. V reakci na žalobcem namítanou absenci souhlasu orgánu ochrany přírody k zásahu do krajinného rázu podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), žalovaný sdělil, že správní orgán prvního stupně v souladu se zákonem vycházel ze souhlasu odboru životního prostředí. Žalovaný poukázal na skutečnost, že o námitkách žalobce uplatněných v předchozím řízení rozhodl již správní orgán prvního stupně. Ze všech uvedených důvodů dospěl žalovaný k závěru, že odvolání podané žalobcem není důvodné a proto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v celém rozsahu potvrdil.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2005, č. j. 10 Ca 90/2004 - 46, byla žaloba žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného jako nedůvodná zamítnuta. Žalobce v žalobě uvedl, že se žalovaný v odvolacím rozhodnutí řádně nevypořádal ve všech uplatněnými námitkami. Dále tvrdil, že rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou nezákonná a že těmito nezákonnými rozhodnutími a postupem obou správních orgánů byl zkrácen na svých právech. Soud se s jednotlivými žalobními námitkami obsáhle vypořádal. K námitce rozporu stavby s veřejným i obecným zájmem na trvalé udržitelnosti zdravotních podmínek města a přijatelném životním prostředí v něm, nevhodnosti stavby, poukazu na velkou finanční náročnost celé stavby a na to, že v oblasti jsou překračovány limity hluku a imisí a realizací stavby by došlo ke zhoršení stavu životního prostředí, uvedl, že předmětem řízení o umístění stavby je posouzení, zda je návrh na umístění stavby v souladu s územně plánovací dokumentací, jež je jeho podkladem. Tento soulad byl podle soudu shledán a žalobce jej nepopřel; proto nemohlo dojít ke zkrácení na jeho procesních právech. Ohledně námitky týkající se neposouzení vlivů na životní prostředí postupem podle zákona č. 244/1992 Sb., popř. v rámci odvolacího řízení alespoň provedením zjišťovacího řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), platného v době rozhodování, čímž měl být žalobce zkrácen na svém právu účastnit se rozhodovacího procesu, se soud plně přiklonil k názoru žalovaného s tím, že dotčená stavba, vedená jako místní komunikace, nespadá pod věcný rozsah zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

K namítané absenci podkladového stanoviska podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny soud uvedl, že orgán ochrany přírody neshledal, že by umístěním stavby mohl být dotčen krajinný ráz způsobem, jenž by vyvolal nutnost vydání samostatného

rozhodnutí, ačkoli přímo nevyjádřil, že není třeba souhlasu podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Stavba nebyla opomenuta z hlediska ochrany přírody a krajiny a namítaná vada nemohla ve svém důsledku vést k nezákonnosti výsledného rozhodnutí. K námitce týkající se rozporu územního rozhodnutí s ustanoveními stavebního zákona, kdy nebyla zajištěna věcná a časová koordinace s podmiňujícími a dalšími stavbami, uvedl, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze dovodit předpokládanou koordinaci jednotlivých staveb, což vyplývá i z podkladů pro rozhodnutí, jež jsou součástí spisu. I zde konstatoval nedůvodnost této námitky, neboť ani namítané zkrácení žalobce na procesních právech, pocházející údajně z nedostatku obsažnějšího odůvodnění rozhodnutí žalovaného, potažmo i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, by nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Neshledal důvodným ani žalobní tvrzení, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zmatečné. Podle žalobce porušil žalovaný § 47 odst. 3 spr. ř., když neodůvodnil rozhodnutí ve smyslu správního řádu tím, že v odůvodnění neuvedl, z jakého důvodu nerozhodl o všech námitkách. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je však podle soudu zjevné, že se správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí zabýval všemi námitkami, ač byly finálně spojeny v jeden celek.

Námitka, že žalovaný porušil § 47 odst. 1 spr. ř., neboť nenapravitelne neurčitý a zmatečný výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tím, že nereagoval na odvolací důvod žalobce, že bod 10. výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl neurčitý, neboť v něm byl použit neurčitý výčet, nebyla shledána důvodnou. Uvození slova „zejména“ se vztahovalo k přeložkám sítí, které musí být v zájmu výstavby vlastní stavby provedeny; nedůvodná je pak i námitka, že neurčitostí trpí výroky pod body 19. a 23. a nebyl shledán ani rozpor s § 37 odst. 2 stavebního zákona. Soud dále poukázal na to, že za legitimní lze považovat jen námitky týkající se posuzování zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny, a tak tyto námitky ani nejsou legitimními, neboť se zcela míjí s posláním účastenství žalobce přiznanému zvláštními právními předpisy. Žalobce dále namítal formulování podmínky č. 25 územního rozhodnutí v rozporu se zákonem, neboť nebyla s dostatečnou jistotou zjištěna pravděpodobná hluková zátěž z užívání předmětné stavby a byla tak zmařena možnost projednat tak návrh z stran hledisek § 37 odst. 2 stavebního zákona. Soud odkázal v tomto bodě na svá předcházející zjištění v námitkách podaných výše s tím, že dle jeho názoru podmínka č. 25 není formulována v rozporu se zákonem. I ohledně námitky týkající se možného negativního dopadu na změny či úplné vymizení bytových funkcí v dané oblasti poukázal na své předchozí závěry s tím, že i v tomto případě byl zakotven požadavek dotčených orgánů státní správy a došlo tak k přenesení jejich podmínek do výroku územního rozhodnutí a investor je jimi dále vázán. Ani námitku neaktuálnosti podkladů pro rozhodnutí neshledal důvodnou, neboť vyhlášením stavební uzávěry nemohly nastat takové změny stanovisek, že by v daném území mohlo dojít k umístění či povolení jiných staveb. Podklady pro rozhodnutí byly k datu vydání rozhodnutí o umístění stavby správním orgánem prvního stupně aktuální, případně u nich došlo k jejich aktualizaci. Dále neshledal důvodnou námitku, že žalovaný jako odvolací orgán selhal, neboť přezkoumal napadené rozhodnutí a ve svém odůvodnění se v souladu se zákonem vyjádřil k rozhodným skutečnostem. Soud se ani nemohl zabývat námitkou, zda by bylo vhodnější stavbu umístit do jiné lokality, nebo posuzovat její technické parametry, neboť mu přísluší toliko přezkoumání rozhodnutí správního orgánu. Ohledně námitky žalobce, že rozhodnutí nebylo řádně doručeno vyvěšením na úřední desce, neboť byla vyvěšena pouze jeho zmenšená kopie, nebylo shledáno, že by šlo o vadu způsobitou zkrátit žalobce na jeho procesních právech. Zkrácení na procesních právech žalobce soud neshledal ani v tom, že vedle doručení všem účastníkům veřejnou vyhláškou a bylo navíc ještě žalobci doručeno na doručenkou, neboť účinky doručení

nastávají vůči všem účastníkům vyvěšením na úřední desce. Ze všech těchto důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti rozsudku podal žalobce včasnou kasační stížnost, v níž vycházel z toho, že žalovaný nepojednal a nevyvrátil jeho odvolací důvody, argumentace žalovaného byla mimoběžná, což způsobilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, přičemž tuto vadu nelze odstranit v rámci žalobního řízení. Stěžovatel poukázal na své žalobní námitky, které podle jeho názoru soud nevyvrátil, a vyslovil názor, že může ve správním řízení o umístění stavby uplatňovat všechny námitky, tedy nejen námitky vztahující se pouze k ochraně přírody a krajiny. Opětovně poukázal na rozpor stavby s veřejným i obecným zájmem na trvalé udržitelnosti zdravotních podmínek města a přijatelném životním prostředí v něm, dále poukázal na nevhodnost stavby, odmítl emisní studii, poukázal též na velkou finanční náročnost stavby a současně uvedl, že v oblasti jsou překračovány limity hluku i imisí a realizací stavby by se zhoršil stav životního prostředí, čímž by byl již stávající nadlimitní a tudíž i protiprávní stav ještě zhoršován. Tyto námitky žalovaný nevyvrátil a jeho argumentace šla jiným směrem. Soudu pak stěžovatel vytkl poměrování proporcionality mezi přínosem realizace návrhu stavby a jeho negativními dopady na životní prostředí v situaci, kdy zákon takovéto poměrování a zvažování nestanoví a neumožňuje.

Dále stěžovatel poukázal na neposouzení vlivů na životní prostředí postupem podle zákona č. 244/1992 Sb. Soud i žalovaný provedli mylný výklad právního předpisu a účelovými argumenty popírají jeho smysl a účel. Stěžovatel dále namítl absenci podkladového stanoviska k posouzení zásahu do krajinného rázu, kdy podle něj není možné vydávat konkludentní stanoviska. Stěžovatel poukázal i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 499/2005 Sb. NSS, podle něhož mělo být vydáno neformální stanovisko, že rozhodnutí o souhlasu nebude potřeba. Stěžovatel též namítl rozpor územního rozhodnutí s ustanoveními stavebního zákona, kdy nebyla zajištěna koordinace s podmiňujícími a dalšími stavbami a stěžovatel měl být zkrácen na svých procesních právech při projednání řešení na úseku ochrany krajinného rázu a ochrany ovzduší, navíc byl zkrácen na právu na přesvědčivé odvolací rozhodnutí po provedení úplného přezkumu. Stěžovatel dále brojí proti tomu, že o jeho námitkách bylo rozhodnuto jako o námitce jediné a tuto vadu bylo možno odstranit v odvolacím řízení. Podle stěžovatele dále nepatří do výroku rozhodnutí zjevně příkladné formulace. Dále nesouhlasí se selektivním doručením rozhodnutí, které představuje zásah do zásady rovnosti účastníků. Dále namítá, že žalovaný neprovedl plný přezkum podle požadavků § 59 odst. 1 spr. ř., podle něž by tím měla být zjištěna a konstatována podjatost úředníků Magistrátu hl. m. Prahy, kteří jako zaměstnanci územně samosprávného celku jsou současně zaměstnanci stavebníka – investora a navrhovatele v jedné osobě. Rozhodování vyloučenými pracovníky je podle stěžovatele procesní vadou odůvodňující zrušení rozhodnutí. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2005, čj. 10 Ca 90/2004-46, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil názor, že kasační stížnost nebyla podána k poštovní přepravě dne 4. 10. 2005 s ohledem na datum 7. 10. 2005 na razítku. Žalovaný dále poukázal na své vyjádření k žalobě a ztotožnil se s právním názorem soudu prvního stupně. Stěžovatel v námitce týkající se nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění konkrétně nespecifikuje, v čem spatřuje tuto nedostatečnost; navíc v kasační stížnosti dostatečně nerozlišuje soudní a správní řízení. Žalovaný dále poukázal na to, že tvrzení uplatněná stěžovatelem teprve v žalobní replice nemohou být důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného, stejně jako nelze po lhůtě rozšířit žalobní body. Ohledně

námítky týkající se vyloučení pro podjatost žalovaný uvedl, že rozhoduje-li správní orgán v přenesené působnosti o právu či povinnosti obce, nelze bez dalšího usuzovat na podjatost a poukazovat na pochybnosti o nepodjatosti jejich zaměstnanců, navíc když měla být námitka podjatosti uplatněna bezprostředně poté, kdy se vyskytly okolnosti nasvědčující vyloučení konkrétního pracovníka. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnosti není důvodná.

Stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav věci aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správní právní norma, která je však nesprávně vyložena.

Stěžovatel nejprve obecným a neurčitým způsobem poukázal na to, že žalovaný nevyvrátil jeho odvolací důvody, z čehož dovozuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů, což je vada soudem neodstranitelná. K tomu soud prvního stupně správně uvedl, že ne každý tvrzený nedostatek slovního vyjádření důvodů rozhodnutí musí nutně zkrátit stěžovatele na jeho právech a je třeba posuzovat, zda vzhledem k obsahu spisu a podkladům pro rozhodnutí tento formální nedostatek způsobuje, že ochrany zájmů, na jejichž obranu stěžovatel vystupuje, nebylo dbáno a tvrzené porušení procesních práv stěžovatele vyvolává nezákonnost rozhodnutí. Obecná tvrzení pak stěžovatel doplnil tak, že má za splnění všech podmínek právo, pokud se řízení může dotknout zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny, vstoupit do územního řízení, přičemž mu následně přísluší všechna procesní práva účastníka. Ve vztahu k ostatním účastníkům je v rovném postavení, může se vyjadřovat k celému předmětu, ke způsobu vedení řízení a není při tom omezen námitkami jen ve vztahu k ochraně přírody a krajiny. V tomto směru je podle stěžovatele rozsudek mylný a nezákonným způsobem zužuje práva stěžovatele. K této námitce Nejvyšší správní soud odkazuje na konstantní judikaturu správních soudů ve věcech působení občanských sdružení zabývajících se ochranou přírody a krajiny ve správních a soudních řízeních (např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2000, č. j. 5 A 98/98 – 109, publikovaný jako SJS č. 888/2001), podle níž se občanská sdružení mohou domáhat ochrany proti nezákonným rozhodnutím, kterými byla zkrácena jejich procesní práva. Ohledně možnosti stěžovatele činit námitky se Nejvyšší správní soud dále ztotožňuje se závěrem soudu, že stěžovatel může namítat jen porušení svých procesních práv a po obsahové stránce musí jít o námitky dotýkající se toliko otázek posuzovaných podle předpisů na ochranu přírody a krajiny. Soud proto dospěl ke správnému závěru, že námitky překračující tento rámec stěžovateli nepřísluší.

Další stížnostní námitkou je poukazovaný rozpor s veřejným a obecným zájmem na trvalé udržitelnosti zdravotních podmínek města a přijatelném životním prostředí, nevhodnost stavby, odmítnutí emisní studie, velká finanční náročnost realizací stavby a překračování limitů hluku a imisí a realizací stavby by se zhoršil již stávající protiprávní stav, který by byl nadále zhoršován. Stěžovatel vytkl poměrování proporcionality mezi přínosem realizace stavby a její negativní dopady na životní prostředí. I zde se Nejvyšší

správní soud ztotožnil se závěry soudu, podle nichž bylo předmětem řízení o umístění stavby posouzení, zda je návrh na umístění stavby v souladu s územně plánovací dokumentací, jež je jeho podkladem. Soud jej v tomto případě shledal, s tím, že stěžovatelem nebyl ani popřen a tím méně tak mohlo dojít ke případnému zkrácení na stěžovatelových procesních právech, s čímž Nejvyšší správní soud souhlasí.

Podle Nejvyššího správního soudu se soud prvního stupně správně vypořádal s námitkou, že došlo k opomenutí provedení procesu posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona č. 244/1992 Sb., poněvadž dotčená stavba, vedená jako místní komunikace, nespadá pod věcný rozsah zákona č. 244/1992 Sb. Nejvyšší správní soud k této stížnostní námitce navíc dodává, že poukazem na účel zákona o posuzování vlivů a životní prostředí nelze nezákonně rozšiřovat jeho věcnou působnost a ve svém důsledku pak jednat protizákonně a protiústavně, neboť podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc v demokratickém právním státě uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Soud rovněž správně posoudil žalobní a následně též stížnostní námitku týkající se absence podkladového stanoviska podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, když sdělil, že orgán ochrany přírody neshledal, že by umístěním stavby byl dotčen krajinný ráz způsobem, aby to vyústilo ve vydání správního rozhodnutí o udělení souhlasu, ačkoli přitom sám nevyjádřil, že takového souhlasu není zapotřebí. Ve svém rozsudku správně uvedl, a to s přihlédnutím k zásadě právní jistoty a její součásti – zásadě legitimního očekávání –, že v době vydání rozhodnutí správních orgánů správní soudy opakovaně zaujímaly výklad, že souhlas podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je ve správním řízení vydáván pouze tehdy, pokud je příslušným orgánem zjištěno, že by mohlo dojít k zásahu do krajinného rázu. Ačkoli přisvědčil stěžovateli, že v podkladech pro rozhodnutí není nikde uveden správní úkon příslušného orgánu s poukazem na § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a není nikde výslovně použito termínu „posouzení zásahu do krajinného rázu“, podle názoru soudu nelze mít za to, že by k věcnému posouzení, zda návrh na umístění stavby vyžaduje souhlas k zásahu do krajinného rázu či nikoli, vůbec nedošlo. Dále uvedl, že k chráněným zájmům podle zákona o ochraně přírody a krajiny se příslušné orgány vyjádřily a nelze tedy dovodit, že by byla opomenuta hlediska ochrany přírody a krajiny, včetně krajinného rázu. Nejvyšší správní soud dodává, že je zřejmé, že byl objektivním způsobem, spolehlivě, přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci a za tím účelem byly shromážděny potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, a to v souladu s požadavky správního řádu a stavebního zákona. K porušení stěžovatelových procesních práv tedy nedošlo.

Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze ohledně tvrzené rozpornosti územního rozhodnutí se stavebním zákonem, že již z podkladů pro rozhodnutí a současně i ze samotného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze dovodit, že rozpor dán není, neboť má být zajištěna věcná a časová koordinace realizace předmětné stavby s dalšími stavebními činnostmi. Ani tuto námitku tedy neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Stěžovatel rovněž nebyl zkrácen na procesních právech ani v oblasti neprojednání věcného řešení na úseku ochrany krajinného rázu a ochrany ovzduší a současně ani tvrzený nedostatek obsažnějšího odůvodnění nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, čímž se soud vypořádal i s námitkou porušení práva na přesvědčivé odvolací rozhodnutí po provedení úplného přezkumu.

Nejvyšší správní soud, shodně tak i soud prvního stupně, neshledal jako důvodnou námitku stěžovatele, že o jím podaných námitkách bylo rozhodnuto jako o námitce jediné. Podle správného posouzení soudu ani taková rozpornost nemůže stěžovatele zkrátit na jeho

právech, zejména když je zjevné, že předmětem posouzení a rozhodnutí byla všechna jeho tvrzení, ač byla finálně shrnuta pod námitku jedinou a je zřejmé, že se jimi správní orgán prvního stupně zabýval. Nejvyšší správní soud dodává, že není rozhodující pouze délka odůvodnění jako části individuálního správního aktu, nýbrž i to, že vyřízení námitek bylo řádně odůvodněno a námitky byly vůbec vyřízeny. Námitku vycházející z tvrzeného výskytu neurčitých výroků obsažených ve správním rozhodnutí, soud prvního stupně v tomto případě neshledal důvodnou, s čímž souhlasí i Nejvyšší správní soud. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s příhodným vyvrácením a vyřízením těchto námitek Městským soudem v Praze.

Soud prvního stupně k další námitce správně sdělil, že právo na výslovné a přesvědčivé vyřízení odvolacích důvodů nebylo dotčeno a rovněž se nejednalo o zásah do práva na plný přezkum rozhodnutí, a neshledal, že by žalovaný jako odvolací orgán selhal, neboť přezkoumal napadené rozhodnutí a v odůvodnění se vyjádřil k zákonem předepsaným a rozhodným hlediskům, přičemž nezákonnost nemůže vyvolat namítnutá skutečnost, že se nevyjádřil dostatečně obsáhle a pregnantně. Nejvyšší správní soud souhlasí i s dalším argumentem, že se absence konkrétních důvodů v odůvodnění týkala jen námitek, s jejichž vyřízením nebyl stěžovatel údajně dostatečně spokojen, přičemž toto nemohlo znamenat porušení jeho procesních práv. Jako příkladnou námitku, která podle názoru Nejvyššího správního soudu a soudu prvního stupně i stěžovateli nepřísluší, a která podle něj nebyla vyřízena, je námitka vyjadřující obavy o negativní zatížení obytné zástavby a vymizení bytových funkcí na daném území. Rovněž pak stěžovateli nepříslušely námitky v oblasti bezpečnosti silničního provozu, jeho plynulosti a řešení detailních návrhů, či zjištění předpokládané hlukové zátěže. Legitimní jsou jen ty námitky, jak je uvedeno výše, vztahující se k ochraně přírody a krajiny.

K námitce týkající se selektivního doručování soud prvního stupně nepochybil, když neshledal nesprávnost při doručování rozhodnutí veřejnou vyhláškou tím, že nebyl vyvěšen originál, nýbrž zmenšená kopie. Současně pak vhodně poukázal na to, že není porušením zásady rovnosti, pokud bylo navíc navrhovateli doručeno na doručenkou, neboť účinky vůči všem účastníkům správního řízení má toliko a jen vyvěšení na úřední desce, k čemuž došlo. Skutečnost, že navrhovateli bylo navíc doručeno na doručenkou, není porušením procesních práv stěžovatele. S těmito závěry se ztotožnil i Nejvyšší správní soud.

Poslední námitkou stěžovatele je, že žalovaný řádně nepřezkoumal územní rozhodnutí, neboť by musel zjistit, že se na rozhodování podíleli pracovníci vyloučení pro podjatost. I když tato námitka byla v rámci řízení o žalobě uplatněna až v replice a nemohla tak rozšířit okruh žalobních důvodů, neboť se jedná o námitku opožděnou, Městský soud v Praze se s ní vypořádal. Ani tuto námitku nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodnou, neobstojí ani argumentace stěžovatele rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 10. 2002, čj. 30 Ca 23/2002-17, publikovaným jako SJS č. 1058/2002. Uvedený judikát nedopadá na souzenou věc, neboť nejde o rozhodování v přenesené působnosti, kde byl měl zaměstnavatel úředníků (navrhovatel) přímý a soukromý zájem na výsledku rozhodnutí. V průběhu správního řízení a řízení před soudem bylo naopak několikrát opakováno, že předmětná stavba je stavbou ve veřejném zájmu, jež by naopak ve svém důsledku v dlouhodobém měřítku měla přispět ke zlepšení životního prostředí a dopravní situace.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

